

[Handelsministeren.]

bemærkningerne til den meget lille lovtekst, ligger deri, at jeg finder det værdifuldt, at mange erhverv, som meget naturligt har den indgangsfornemmelse, at de slet ingen lov vil have, i tide vænner sig til tanken om, at der kommer en lov. Derfor er det bedre, at vi samarbejder om at gøre den lov så god som muligt, end at samarbejdet ikke kommer til eksistens, fordi man som en form for en manifestation siger: ja men vi vil ikke samarbejde, for vi skal slet ingen lov have.

Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at ingen må forvente, når vi er færdige med det kommende udvalgsarbejde, at vi gennemfører en lov, som erhvervene i bred almindelighed er lykkelige for. Det er heller ikke meningen med en prislov. Meningen er at gennemføre noget, som forbrugerne og samfundet kan være tilfreds med. Det er altså en målsætning til gavn for forbrugerne og samfundet. Men det, som vi ved at få lidt mere tid bør kunne gøre lidt mere ud af, er at nå de mål, vi ønsker for samfundet og forbrugerne, på en for erhvervene mindre besværlig, mindre administrativt krævende, mindre bureaukratisk måde, fordi vi i tide har draget erhvervenes erfaringer med administrationen af sådanne love ind i overvejelserne.

Hr. Ømann gennemgik den almindelige prisudvikling. Han nævnte selv, at det ikke direkte havde forbindelse med selve prislovsproblematikken, men jeg vil gerne bekræfte, at også jeg mener, at man løbende bør se til, at prisudviklingen ikke skaber en socialt skæv fordeling, som man søger at undgå på andre områder. Jeg vil på den anden side benytte hr. Ømanns betragtninger om pristigninger til lige at erindre alle parter om, at uanset hvor god en prislovgivning man får, kan den aldrig fjerne de omkostningsstigninger, som må accepteres som kommende udefra. Det, den kan fjerne, er en urimelig gevinst på nødvendige omkostningsstigninger. Det er dér, en prislovgivning sætter ind. Den kan ikke fortælle en købmand, der giver 2 kr. for en vare, at han kun må tage 1 kr. 50 øre for den. Men den kan fortælle ham, at han ikke må lægge en urimelig høj avance oven på en stor omkostningsstigning i øvrigt.

Så spurgte hr. Ømann, hvad vi skulle bruge ventetiden til. Jeg vil sige, at det ikke

er min hensigt — selv om jeg godt forstår spørgsmålene og deres idé — at benytte ventetiden til at foretage ændringer i den lov, jeg nu netop har bedt om at få udskudt. Så ville jeg kunne forstå hr. Hans Kjær skuffelse. Nu forstår jeg mere hans glæde. Min hensigt er at benytte pausen, vi nu får, til også at overveje de problemer, hr. Ømann har rejst om, hvordan vi i højere grad trækker nye områder ind under prisloven, områder, som ikke har været dækket tilstrækkeligt, bl. a. tjenesteydelsesområdet, og om denne accept af begrebet generelle dispensationer er farlig for en almindelig prisudvikling. Jeg synes, det er helt rigtigt at benytte disse måneder til omhyggeligt at gennemgå også de problemer, der er rejst af hr. Ømann, men jeg mener ikke, det skal ske ved, at vi fra den ene dag til den anden igen laver for hurtigt tænkte og for lidt langsigtede lovgivninger. Jeg tror netop, at den chance, udskydelserne af revisionen giver os, er at få gravet os noget dybere ned i prisstigningsproblematikken, end vi måske hidtil har fået gjort.

Hans Kjær: Må jeg først gøre en enkelt bemærkning til hr. Ømann, som, jeg havde nær sagt: i sin gennemgang af børsnoteringerne — men det hedder det vist ikke, når det er prisnoteringerne — ikke nævnte noget om møbeludviklingens priser, men i anden forbindelse inddrog denne branche, muligvis som en speciel hilsen til mig, selv om det aldeles må høre uden for denne debat.

Jeg ved ikke, med hvilken ekspertise hr. Ømann udtaler sig om møbelkvalitet. Jeg sætter i hvert fald et stort spørgsmålstejn ved, om der overhovedet er nogen, når han antyder, at møbelkvaliteten er blevet dårligere her i landet. Jeg kunne ønske, at han blev inviteret med ud på den møbelmesse, der placerer Danmark som verdens førende møbelland i kvalitet. Hr. Ømann har ret, hvis han mener at kunne konstatere, at der sælges flere billige møbler end før. Men det er en anden problemstilling. Det skyldes, at selv om folk får mere i løn, får de mindre tilbage på grund af den skattepolitik og omkostningspolitik, der drives her i landet, og så må de altså købe noget, der er billigere. Men hr. Ømann kunne konstatere, hvis han kiggede efter, at møbler er det vareom-